

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 238.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938860720/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Drøm, og at en uskyldig Kjærlighed, der havde Guds Velsignelse og Verdens Bifald, vilde adspredde hans Tungesind og gjøre ham lykkelig. Med Hjertet bevæget af salige Anelser læste hun hvert Udbrud af hans Længsel efter Fædrelandet, uden den fjerneste Drøm om at denne heftige, længselsfulde Attraa, som han ikke kunde undertrykke, var rettet mod en Grav. Mellem Virginies varme, hengivelsesfulde Hjerte, og Gjenstanden for dets Kjærlighed stod den Døde – useet af hende, men bestandig nærværende i Viggos Sjæl og Tanker.

Foraaret var kommet. Solen skinnede varmt og kjærtegnende paa de friske Græsstraz der dækkede Minonas Grav, Fuglene sang høit af Glæde over Livet og Lyset – og den unge Sjæl, der saa levende havde følt den samme Glæde, som er Guds bedste Lovsang paa Jorden, savnedes dybere og blev inderligere begrædt af sine Elskede nu da Naturens Foraarsfriskhed gjenfødte Billedet af hendes ungdomsfriske Skjønhed i deres Erindring. Men Helene græd ikke længer tøvstøst og fortvivlet! hun tænkte sig ikke Minona som en Blomst der er traadt i Støvet og knust af den grusomme Skjæbne, men som en Spire der er plantet om i Paradisets Have for der at udvikle sig i en reen Luft og et uforgjængeligt Sollys. Milde Tanker, gode Beslutninger og et tillidsfuldt Haab vakte til Liv i Helenes Hjerte ved denne Forvisning. Hun var selv en af de Blomster, der vende sig mod Solen! da Frelseren lod hende føle sin Gjenfødelse og Fornyleses Magt, faldt hun ned og tilbad ham – der var ingen Vaklen i hendes Sjæll med samme ubegrændsede Tillid og Enthusiasme hvormed hun havde hengivet sig til sin Ungdomskjærlighed, gav hun sig nu Gud i Vold. Og den Fred, som Verden ikke giver, lyste sin Velsignelse over hendes Tilværelse.

Skjøndt det i Almindelighed her i Verden gaær modsat til end i Himlen, idet her er større Glæde over een Retfærdigs Fald end over nioghalvfemsindstyve Synderes Omvendelse, udgjør dog den sande christne Menighed en Undtagelse fra denne Regel, thi der er et usynligt Slægtskabsbaand som aldrig fornægter sig mellem dem, der erkjende sig for Børn af den samme evige Kjærlighed. Derfor vakte Helenes Omvendelse inderlig Glæde ikke alene i Himlen, men ogsaa i den lille Menighed paa Jorden, hvortil hun havde sluttet sig. Mange Bønderfolk bleve staaende naar hun paa Veien til